

BUTLLETI DEL PARTIT SOCIALISTA CATALÀ

B-26
ANY I · No. 1
Juliol 1942
REDACCIÓ:
Apartado 8620
MEXICO, D. F.

PARTIT SOCIALISTA CATALÀ

La publicació del Manifest-Programa del Moviment Social d'Emancipació Catalana i l'aparició dels primers números del Butlletí, ens varen permetre de constatar ben aviat la simpatia amb que havia estat rebuda a tot arreu la notícia del naixement i de les activitats del nostre novell agrupament polític.

Aquell primer Manifest va arribar oportunament a Catalunya i sabem que fou llegit amb interès a les presons i tot. De seguida ens arribaren adhesions de França, de la Gran Bretanya, dels Estats Units, de la República Dominicana, de l'Argentina, de Colòmbia, de Xile. I la premsa catalana d'Amèrica ha comentat i comenta amb simpatia els nostres punts de vista sobre els problemes actuals i el futur del nostre poble.

L'existència d'un partit socialista, autènticament català, és ben vista a Catalunya i a tot arreu on hi ha catalans exiliats simpatitzants. Per això, un cop comprovada la bona acollida que ha tingut la iniciativa del grup de companys que de l'exili estant, alçaren la bandera del socialisme català per damunt de tota mena de mites i de dogmes, donada la qualitat i el nombre de les adhesions rebudes i recollides diverses suggerències que ens han estat fetes, hem arribat a la conclusió que calia considerar superada la nostra primera etapa i que hàviem de constituir-nos en partit, per la qual cosa, d'ara endavant, actuarem com a Partit Socialista Català havent estat ratificades les afirmacions fonamentals del manifest del Moviment aparegut amb data del mes de març del 1941.

Som catalans i socialistes alhora i com a tals volem ésser escoltats i rebuts fraternalment en el moviment obrer internacional i entre els nuclis polítics demòcrates i liberals que, com nosaltres, estan en lluita contra el feixisme.

En transformar el nostre moviment en Partit Socialista Català, fem una crida a tots els catalans simpatitzants, i especialment als que són a les terres lliures d'Amèrica, perquè vinguin als nostres rengles per a sumar el màxim d'esforços en la lluita contra el feixisme, per la independència de Catalunya i per l'emancipació dels treballadors.

Comentant un Pacte

Signat per uns quants ciutadans, que pretenen representar i monopolitzar els moviments obrer i camperol de Catalunya, circula, fa ja bastants dies, un document intitulat "pacte d'intel·ligència". No volem, ara, discutir ni la representació ni la personalitat de molts dels signants —encara que en alguns sigui ben discutible— i em limitaré a remarcar algunes contradiccions i confusions de l'al·ludit pacte.

En l'article segon afirmen no reconèixer altra existència que l'Estatut de Catalunya i la legislació de la Generalitat fins al Febrer del 1939. Podrien dir-nos, aquests senyors, com pot lligar-se, per exemple, la legislació econòmica i agrària del període 1936-39 amb la lletra i l'esperit de l'Estatut? A més, podria el senyor Comorera aclarir si ha de subsistir fonamentalment la legislació econòmica de la Generalitat defensada per ell fins el Setembre del 1938, o bé si s'ha de rectificar tal com ell mateix proposava el mes d'Octubre del mateix any, per ordre de Moscou? S'ha de tenir en compte que aquesta nova orientació mereixia 26 objeccions fonamentals de García Oliver.

En l'article tercer es manifesten partidaris de que sigui el senyor Irla el President de la Generalitat i li aconsellen el govern que hauria de constituir. En primer terme, s'ha de tenir en compte que tant el senyor Irla com el seu successor legal senyor Rovira i Virgili es troben impossibilitats d'actuar i àdhuc d'opinar per raó del país on radiquen. Cal que els signants aclareixin si la seva intenció en plantejar la qüestió legal és la d'evitar tota activitat de cara a Catalunya, puix d'acord amb aquests principis els únics que tindrien capacitat per actuar serien els espanyols, o bé si acceptarien una delegació de funcions, fos quina fos la persona elegida pel senyor Irla. Si això s'acceptés, lliurement, també s'hauria de tenir en compte la llibertat d'acció que se li conferiria per a constituir govern, puix, és possible, que la persona encarregada de nomenar-lo, no acceptés el tipus de govern que se li aconsella i que ja va donar origen a un històric: prou!

En l'article sisè es proposa una lluita en contra d'aquells elements que ells consideren de discòrdia. Coneixem prou bé la tàctica i procediments, i coincidim en que la lluita s'ha d'orientar contra els que intenten sembrar la desunió entre els catalans exiliats, utilitzant tòpics i procediments del més pur lerrouixisme.

En l'article setè diuen que l'endemà de la victòria acceptaran el dret d'autodeterminació. Volem suposar que aquesta serà la seva voluntat, però, després de la reconquesta, si no s'han pres garanties a priori, és perdre el temps parlar d'autodeterminació, puix a bastament ho demostra l'experiència històrica. Val a dir, però, que es veu prou clar que aquest article ha estat inserit de cara a la "galeria". D'altra forma, si realment es volgués la llibertat de Catalunya, i es refusés una solució del plet català en un pla internacional, es cercaria de bell antuvi una declaració d'autodeterminació de les forces democràtiques peninsulars i la garantia necessària perquè aquesta promesa, un cop feta, fos complerta. Tot el que no sigui això és fer demagògia, perdre el temps, i traïr els interessos nacionals de Catalunya.

Hem volgut fer un lleu comentari al "pacte d'intel·ligència". Si tinguéssim amistat personal o política amb alguns del signants —afortunadament som incompatibles moralment i política amb molts d'ells— els aconsellariem que una altra volta no passessin la corda fluixa i es limitessin a dir: Ens hem reunit per a fer constar la nostra discrepància amb el Consell Nacional de Londres que presideix Carles Pi i Sunyer, a fi de crear-li tota classe de dificultats en la seva tasca, compartida per la immensa majoria dels catalans exiliats, d'internacionalitzar el problema de Catalunya, per veure de donar-li una solució justa dintre la nova estructura europea de demà. En qualsevol cas, però, el *Partido Comunista de España*, i molts altres partits i individualitats, els restaran força agraïts.

JOAN GILBERT.

Aquesta és, en realitat, una guerra del poble, una guerra de l'alliberament dels pobles . . . Nacional o internacionalment, el nostre desig és que el món compti amb millors nivells de vida, conscientment projectats, per a les grans masses . . .

Sir Stafford Cripps, laborista, Lord del Segell Privat de la Gran Bretanya.